

Rondallas

Direcció i guió: Daniel Sánchez Arévalo **País:** Espanya **Durada:** 112 min **Any:** 2025
Gènere: Comèdia dramàtica **Interpretació:** Javier Gutiérrez, María Vázquez, Judith Fernández, Tamar Novas... **Música:** Federico Jusid **Fotografia:** Rafa García
Distribuïdora: Beta Fiction **Estrena a Espanya:** 01/01/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol i gallec, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Dos anys després del tràgic naufragi d'un vaixell pesquer que va sacsejar un petit poble mariner gallec, els habitants del poble decideixen que ja és hora de recuperar la il·lusió i deixar el dol enrere. Per això tornen a unir-se per posar en marxa la rondalla, una agrupació de música tradicional en què participen des de nens fins a gent gran, amb la intenció de competir en un concurs contra els pobles veïns, però sobretot de començar a mirar cap endavant de nou. (FilmAffinity)

CRÍTICA

“Fuig del dramatisme forçat per deixar lliure el públic”:
crítica de 'Rondallas', el retorn triomfal i emocionant de Daniel Sánchez Arévalo

Daniel Sánchez Arévalo torna a la direcció amb una pel·lícula protagonitzada per Javier Gutiérrez i tan satisfactòria que posa en valor el terme generalment pejoratiu de crowd-pleaser ('agradar a la multitud').

El Festival de Sant Sebastià ha estat l'escenari ideal per a l'estrena de **Rondallas**, l'esperada tornada a la direcció de Daniel Sánchez Arévalo amb una pel·lícula tan satisfactòria que posa en valor el terme generalment pejoratiu de *crowd-pleaser*. Mirades amb certa reticència i altivesa, convé recordar que la complexitat de trobar una narrativa idònia en una pel·lícula confortable és tan difícil i destacable com fer-ho en títols amb pretensions més pomposes. I et deixen amb un millor gust de boca.

La trama ens porta a un petit poble gallec on la tradicional competició de rondalles —agrupacions musicals populars— esdevé l'epicentre de la vida dels veïns. Units pel dolor d'un esdeveniment recent que va traumatitzar tota la costa, els personatges intentaran refer-se per trobar en comunitat una sortida al dol a través de la reconciliació. Petites històries entrecruades que Sánchez Arévalo utilitza com a **eines narratives que parlen de culpa i perdó, però sabent fugir del dramatisme forçat** per deixar lliure un públic que no es veurà obligat a plorar quan vulgui la pel·lícula, sinó quan a cadascú li toqui.

Seguint tots els patrons del gènere, seria lògic trobar-se temes que ens distanciessin del relat, però **Rondallas està escrita amb amor i talent perquè la seva trama coral arribi al gran clímax sense que el públic perdi el somriure**. Javier Gutiérrez, capità del repartiment, també té la culpa que tot funcioni gràcies a la seva habitual —i sempre sorprenent— capacitat de fer que allò difícil sembli fàcil. Al seu costat, una meravellosa María Vázquez aporta solidesa i emoció continguda, mentre que Tamar Novas sorprèn en un registre còmic amb el qual, esperem, torni a alegrar-nos a tots en futurs treballs.

Amb els joves Judith Fernández i Fernando Fraga convertits finalment en el cor de la pel·lícula, **Rondallas és una producció sincera, honesta i rodona en els seus propis termes**, un film que aconsegueix el que es proposa sense manipular l'espectador i que, com a regal, farà que més d'un s'enamori de la versió gallega d'aquests deliciosos conjunts musicals.

Per a aquells que necessiten una dosi de llum enmig d'una tempesta.

El millor: que una pel·lícula confortable aconsegueixi tot el que es proposa.

El pitjor: alguns podrien confondre la transparència de les seves formes amb automatismes de fàbrica.

Ricardo Rosado – fotogramas.es